

ומשום כף פתוב בו פי טוב
פעמים, אחד על השלמת
המעשה של יום שני, ואחד
לעצמו של היום השלישי,
ונתפקן היום השני ביום
השלישי, ונבדלה בו המחלקת,
וכו השתלמו הרחמים על רשעי
הגיהנם. ביום שלישי משתפכים
ניצוצי אש הגיהנם, משום כף
נכלל היום השני ונשלם בו.

רבי חייא היה יושב לפני רבי
שמעון, אמר לו: האור הזה ביום
ראשון, והחשך ביום שני, ונפרדו
המים, ומחלקת היתה בו, למה
לא נשלם ביום הראשון, שהרי
הימין כולל את השמאל? אמר
לו: על זה היתה מחלקת,
והשלישי הצטרף להפנס ביניהם,
להכריע ולהרבות בהם שלום.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא
(שם א יא), התחברות של מים
עליונים עם תחתונים לעשות
פרות. המים העליונים פרים
ורבים ועושים פרות, והתחתונים
קוראים לעליונים פנקבה לזכר,
משום שמים העליונים זכריים -
והתחתונים נקביים.

רבי שמעון אמר: כל זה הוא
למעלה, והוא למטה. אמר רבי
יוסי: אם כף אלהים שאמר, מי
האלהים? אמר לו: אלהים סתם,
אלהים חיים למעלה. ואם תאמר
למטה, אלא מטה היא תולדות,
כמו שנאמר (שם ב ד) אלה תולדות
השמים והארץ בהבראם, ואמרנו
בה"א בראם. והוא שלמעלה,
האבות של הכל הוא. היא עשתה
מעשה, ועל כף הארץ עושה
תולדות, שהרי היא מתעברת
פנקבה מן הזכר.

רבי אלעזר אמר: כל הפחות היו
בארץ, ולא הוציאה את פחה ואת
אותם תולדות עד יום הששי,
שכתוב (שם א כד) תוצא הארץ וגו'.

תליתאי, דאשתלים ביה עבידתא. ובגין כף
פתיב ביה כי טוב, תרי זמני. חד, על אשלמות
עבידתא דיום שני. וחד, לגרמיה דיום
תליתאי. אתתקן יום שני ביום שלישי,
ואתפריש ביה מחלוקת, וביה אשתלימו רחמי
על חייבי גיהנם. ביומא תליתאה משתפכין
שביבי דגיהנם, בגיני כף איתפליל יום שני,
ואשתלים ביה.

רבי חייא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר
ליה, האי אור ביום ראשון, וחושך ביום
שני, ואתפרישו מיא, ומחלוקת הוה ביה.
אמאי לא אשתלים ביום ראשון, דהא ומינא
פליל לשמאלא. אמר ליה, על דא הוה
מחלוקת, ותליתאה בעי למיעל בינייהו,
לאכרעא ולאסגאה בהו שלם.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא אתחברו
מיין עילאין בתתאין למעבד פירין.
מיין עילאין רביין, ועבדי איבין. ותתאין קראן
לון לעילאין, פנוקבא לגבי דכורא, בגין דמיין
עלאין דכורין, ותתאין נוקבין.

רבי שמעון אמר, כל דא הוא לעילא, והוא
לתתא. אמר רבי יוסי, אי הכי אלהים
דקאמר, מאן אלהים. אמר ליה אלהים סתם,
אלהים חיים לעילא. ואי תימא לתתא, אלא
לתתא איהו תולדות, כמה דאת אמר אלה
תולדות השמים והארץ בהבראם, ואמרין
בה"א בראם. והוא דלעילא, אבהן דכולא
הוא. איהי עביד עבידתא, ועל דא ארעא
עבידת תולדות, דהא מתעברא פנוקבא מן
דכורא.

ר' אלעזר אמר, כל חילין הוו בארעא, ולא
אפיקת חילקא ואינון תולדות, עד יום
הששי, דכתיב תוצא הארץ וגו'. ואי תימא